

Hrdlo se jí sevřelo při pohledu na nahou ženu, která v tom staropanensky načančaném pokoji zjevně necítila pražádný stud. Byla tak krásná a tak nevinná, jak tam stála, a její mysl, či alespoň její část, se toulala někde v tajemných dálkách. Dívka si na volno převázala župan páskem a paní Peabodyová na ni hleděla se stejným pocitem lítosti, s jakým jako malá pozorovala, jak se v divadle na konci představení spouští opona. Slečna Cahillová vklouzla do pantoflí a usmála se na dámy. Paní Peabodyová se zvedla a urovnala si šaty.

„Drahoušku, jsme vám moc vděční, že jste mezi nás zavítala. Velice si toho vážíme.“

Paní Peabodyová vyrazila jako první po schodech dolů.

Všechna světla v obývacím pokoji byla zhašena kromě jediné petrolejové lampy se stínítkem z rubínově červeného skla, kterou si kněz přinesl s sebou. Vydávala světlo tak akorát, aby každý z přítomných viděl tváře ostatních.

Reverend Carlisle vzal médium za ruku a dovedl je ke křeslu ve výklenku. „Zkusme to nejprve s rozhrnutými závěsy.“

Všichni utvořili kruh a ve zbožném tichu čekali. Mary Cahillová zavřela oči. Zavzdychala a sesunula se hlouběji do křesla a zkroutila tak, že jí hlava spočívala na zadním opěradle. Hluboko z jejího nitra se ozvalo slabé zakňučení, znovu se zkroutila a začala těžce oddechovat. Bílý pásek se uvolnil a jeho konce ozdobené s třásněmi dopadly na koberec. Náhle se dívka celá prohnula a cípy županu se rozevřely.

Diváci se naklonili a zalapali po dechu.

„Budete tak laskava, paní Peabodyová?“ Reverendův hlas zněl jako požehnání.

Paní Peabodyová ucítila, jak se jí do tváří vlilo horko, přiskočila ke křeslu a zahalila župan a pevně utáhla pásek. Nedalo jí to a zkusila dívku něžně poplácat po ruce, ale zdálo se, že médium nevnímá.

Když se znovu usadila, pohlédla na reverenda Carlislea. Ten seděl vzpřímeně se zavřenýma očima a ruce mu nehybně spočívaly na kolenou. V tlumené, rudé záři lampy to vypadalo, jako kdyby mu tvář nad strohým kolárkem visela

ve vzduchu a ruce se nehybně vznášely, jako kdyby byly vyrobeny z papíru. Kromě nezřetelného kruhu tváří bylo jedinou viditelnou věcí v místnosti médium v bílém županu. Dívčiny vlasy byly součástí tmy.

Pomaloučku polehoučku se začaly ozývat zvuky. Nejprve slabá zaťukání, pak silnější klepání. Něco rozpochybovalo skleněné přívěsky lustru, které začaly cinkat a nepřestávaly zvonit po několik minut, jako kdyby si s nimi hrála přízračná ruka – jako by si s nimi hrálo dítě, kdyby dovedlo vyletět ke stropu.

Jako první promluvila paní Simmonsová tlumeným hlasem plným úžasu. „Podívejte, světlo.“

Opravdu. U podlahy vedle paní Peabodyové se chvíli vznášelo slabé, zelenavé světélko, načež zmizelo. Paní Peabodyová pocítila závan větru – psychický závan, o kterém psal sir Oliver Lodge. Pak se v pokoji, vysoko ve vzduchu, začalo pohybovat další světlo. Paní Peabodyová si posunula brýle, aby lépe zaostřila. Byla to ruka se vztyčeným ukazováčkem ukazujícím směrem k nebesům. Ruka zmizela.

Ze tmy se najednou nořila různá světélka, ale paní Peabodyová věděla, že některé z nich má před očima jen ona. Pak ale přišlo něco, co viděli všichni. Těsně nad zemí se jakoby odnikud zjevila zářící koule a vznášela se před médiem. Zvolna stoupala, až mu na okamžik zakryla tvář.

Zářila čím dál víc a paní Peabodyová rozeznala rysy mladé dívky. „Caroline! *Carol*, drahoušku! Jsi to ty?“

Ozval se něžný a konejšivý šepot. „Maminko. Maminko. Maminko.“

Zmizela. Paní Peabodyová si sundala brýle a otřela oči. Konečně k ní Caroline přišla. Přesně taková, jakou si jí pamatuje. Zdá se, že duchové nestárnou. Caroline je tím pádem stále šestnáct, děťátko moje. „*Carol* – ne, neodcházej. Neodcházej, drahoušku. Vrať se!“

Tma. Petrolejka zaprskala, plamen zhasl a všechny obestřela černočerná tma. Paní Peabodyová si toho ale nevšimla. Oči plné slz měla pevně zavřené.

Reverend Carlisle promluvil. „Můžete prosím někdo rozsvítit?“

Oranžové světlo se rozzářilo a odhalilo, že reverend sedí stále s rukama na kolenou. Zvedl se a přešel k médiu. Kapesníkem jí otřel koutky očí a rty. Dívka otevřela oči, zvedla se a mírně se kolébala a nic neříkala.

Spiritista jí podepřel ruku, aby neupadla, načež se dívka usmála směrem ke společnosti. „Půjdu se nahoru převléknout,“ pronesla bez dechu.

Když dívka odešla, všichni se nahnuli k reverendu Stantonu Carlislovi. Ze všech opadlo napětí, a tak mluvili jeden přes druhého a tiskli mu ruku.

„Drazí přátelé, nesešli jsme se dnes večer naposledy. V budoucnu nás čekají mnohá další setkání. Věřte mi, když říkám, že společně prozkoumáme Druhý břeh. Musím vás však opustit, jakmile bude slečna Cahillová připravena. Jak jistě víte, o médium je nutné pečovat. Půjdu teď za ní a požádal bych vás, abyste zůstali zde a neloučili se. Slečna Cahillová byla vystavena ohromnému tlaku. Dovolte nám odejít v tichosti.“

Usmál se na společnost, jako kdyby jim uděloval požehnaní, a zavřel za sebou tiše dveře. Na stolku v hale ležela modrá obálka: „Našemu drahému médiu jako výraz vděčnosti.“ Uvnitř se skrýval šek paní Peabodyové na sedmdesát dolarů.

„Deset za každého,“ řekl si Stan potichu a sevřel v prstech obálku. „Jen počkejte, madam, to jste ještě nic neviděla.“

Nahoře vešel do pokoje paní Peabodyové a zavřel dveře. Molly byla oblečená a česala si vlasy.

„No, kotě, říkal jsem ti, že z toho padnou na zadek. A tos byla celou dobu vidět a svítilo na tebe světlo. Ten trik s županem je vážně k nezaplacení. Sakra, tomu já říkám odvést pozornost! I kdyby tušili, co mám za lubem, stejně by od tebe neodtrhli oči.“

Zpod kněžské sutany vyndal dvě papírové napodobeniny lidských rukou a pár černých pletených rukavic. Veliká vnitřní kapsa kabátu ukrývala kus černé lepenky, na níž

byl nalepen obrázek filmové herečky vystřižený z obálky časopisu a přetřený fosforeskující barvou. Z rukávu ještě vytáhl teleskopický prut z modré oceli. Zabalil rekvizity do bílého županu a nacpal je do kufříku, který si vzal s sebou nahoru. Nakonec nadzdvihl botu a vytáhl z ní napínáček se světélkující hlavičkou, hodil ho dovnitř a zavřel kufřík.

„Hotová? Tohle radši žiruj dřív, než na to zapomenu. Je to jenom sedmdesát šlupek, ale jak říkám, jsme teprve na začátku. Zařídil jsem, abysme se mohli zdekovat bez zbytečnějš gratulací a jinejš hovadin. Příště to se starou dámou ještě pěkně roztočíme.“

Molly se třásl ret. „Stane, paní Peabodyová byla hrozně milá. Já – já tohle už nebudu. Prostě nebudu. Ona si strašně moc přeje mluvit se svojí dcerou a jediný, co dokážeš, je trochu na ni zašeptat.“

Reverend Stanton Carlisle byl vysvěceným spiritistickým knězem. Začalo to tím, že poslal na adresu Spiritistické společnosti dva dolary a přísežné prohlášení o tom, že zachytil zprávy z onoho světa, na základě čehož obdržel certifikát média. Aby dostal svůj kněžský certifikát, poslal dalších pět dolarů a absolvoval pohovor s jedním z vysvěcených kněží, který jednoho čtvrtčního večera přenechal kandidátu Carlislovi na několik minut místo u kazatelského pultíku. Zprávy z onoho světa přicházely a nový kněz spiritistického evangelia složil přísahu. Měl nyní právo uzavírat sňatky, celebrotat mše a pohrbívat mrtvé. Zaklonil hlavu a tiše se rozesmál.

„To se nestrachuj, kotě. Svoji dceru ještě uslyší. A nebude to jenom šeptání. A taky ji uvidí. To, že jsme nechali rozsvíceno a že na tebe bylo celou dobu vidět, je mělo jenom přesvědčit. Až budeme příště pracovat s touhle společností, uděláme klasickou temnou seanci se zataženým kabinetem. A hádej, kdopak poskytne paní Peabodyové to vzrušení, že bude moct mluvit s vlastní dcerou? No tak schválně, hádej.“

„Ne. Já ne, Stane. Já nemůžu.“